

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **RegioJet a.s.**, se sídlem nám. Svobody 86/17, Brno, zast. JUDr. Ondřejem Doležalem, advokátem se sídlem Křížová 15, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vyžadování dalších informací o ekonomice žalobkyně v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S040/2012/DP, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2015, č. j. 29 A 47/2013 – 129,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 87 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vyžadování dalších informací o ekonomice stěžovatelky v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. S040/2012/DP.

I. Vymezení věci

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku shrnul, že stěžovatelka podanou žalobou brojila proti úkonům žalovaného činěným vůči ní v rámci dosud probíhajícího správního řízení sp. zn. S040/2012/DP vedeného žalovaným s jediným účastníkem – společností České dráhy a.s. (dále jen „České dráhy") – ohledně jejich protisoutěžního jednání, a spočívajícím ve vyžadování údajů o její ekonomice. Žaloba se tedy ve své podstatě týká rozsahu informační povinnosti stěžovatelky vůči žalovanému v rámci správního deliktního řízení vedeného s jinou osobou dle zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže"). Stěžovatelka má zejména za to, že žalovaný vůči ní již překročil meze časové i věcné relevance požadovaných informací ve vztahu k předmětu řízení.

[3] Soud nejprve zdůraznil, že se stěžovatelka domáhá soudní ochrany před úkony žalovaného činěnými v rámci dosud neukončeného správního řízení (byť vedeného s jinou osobou). V takové situaci je na místě jistá zdrženlivost soudní moci, neboť s určitými výjimkami není soud oprávněn zasahovat do probíhajících procesů veřejné správy. Správní soudnictví je v České republice primárně koncipováno jako následná záruka zákonnosti a je tudíž ovládáno zásadou subsidiarity. Při posuzování zásahové žaloby týkající se úkonů provedených v rámci správního řízení si tedy soud musí uvědomovat, že jeho intervence může vyústit až ve znemožnění dokončení správního řízení. Soud by tedy měl v takových případech zasahovat pouze proti takovým úkonům správního orgánu, které lze označit jako zjevně excesivní.

[4] Dne 4. 10. 2010 dala stěžovatelka žalovanému podnět ohledně zneužití dominantního postavení Českými drahami na trhu rychlíkové osobní železniční dopravy na lince Praha–Ostrava. Žalovaný na základě podnětu vedl ve věci předběžné šetření pod sp. zn. P685/2010/DP. Dne 26. 9. 2011 na shora vymezený relevantní trh vstoupila stěžovatelka. Dne 24. 1. 2012 zahájil žalovaný správní řízení sp. zn. S040/2012/DP ve věci možného porušení § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže Českými drahami. Možné porušení zákona žalovaný spatřoval v jednání Českých drah „*spočívajícím v uplatňování podnákladových cen za poskytování služeb dálkové osobní železniční dopravy na trati Praha–Ostrava a zpět, a to v souvislosti se zahájením provozování dálkové osobní železniční dopravy konkurenčním poskytovatelem uvedených služeb na trati Praha–Ostrava a zpět – společností RegioJet a. s.*" Uvedené jednání Českých drah mohlo být dle žalovaného „*způsobilé omezit hospodářskou soutěž v oblasti poskytování služeb dálkové osobní železniční dopravy na trati Praha–Ostrava a zpět k újmě konkurenčního poskytovatele služeb a/nebo spotřebitelů*". V listopadu 2012 vstoupil na relevantní trh další soutěžitel – společnost LEO Express a.s. (dále jen „LEO Express"). Dne 9. 7. 2013 žalovaný zaslal stěžovatelce chronologicky poslední žádost o poskytnutí podkladů a informací (ve spojení s doplňujícím přípisem ze dne 2. 8. 2013) před podáním žaloby.

[5] S ohledem na subjektivní lhůtu k podání zásahové žaloby se soud mohl *in concreto* zabývat v zásadě pouze žádostí žalovaného ze dne 9. 7. 2013. Vzhledem k argumentaci stěžovatelky, povaze a chronologii věci, jakož i žalobnímu petitu směřujícímu k vyslovení

zákazu opakování žádostí žalovaného, soud ovšem nemohl abstrahovat od skutkových okolností předcházejících uvedené „žalovatelné“ žádosti žalovaného.

[6] Správní řízení o možném zneužívání dominantního postavení obecně bývají vzhledem k samotné svojí povaze i rozsahu mimořádně složitá. Nejinak je tomu i v daném konkrétním případě. Jediným obviněným a tudíž i jediným účastníkem řízení jsou České dráhy. Postavení stěžovatelky se postupně měnilo. Zprvu byla pouhým potenciálním konkurentem Českých drah na relevantním trhu, poté podatelem podnětu žalovanému ohledně zneužívání dominantního postavení Českými drahami, po vstupu na relevantní trh byla jediným reálným konkurentem Českých drah, posléze jedním ze dvou takových konkurentů. Vzhledem k uvedenému žalovaný od stěžovatelky jak v rámci předběžného šetření, tak již v průběhu správního řízení vyžadoval podklady a informace. Oporu pro takový postup žalovanému poskytuje § 21e odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, podle něhož jsou mu soutěžitelé povinni poskytnout na jeho písemnou žádost ve lhůtě jím stanovené úplné, správné a pravdivé podklady a informace, včetně obchodních knih, jiných obchodních záznamů nebo jiných záznamů, které mohou mít význam pro objasnění předmětu řízení.

[7] Žalovaný správně zdůraznil prvek potenciality obsažený v citovaném ustanovení. Na dílčí skutkové závěry správního orgánu, včetně pochybností o skutkovém stavu, nelze klást takové požadavky jako na konečné rozhodnutí o spáchání správního deliktu. Rozhodování o právech a povinnostech není mechanická činnost. Správní orgán musí mít možnost v rámci jím uplatňované procesní strategie náležitě zjistit skutkový stav. V této souvislosti lze parafrázovat rozsudek Tribunálu ze dne 22. 3. 2012 ve spojených věcech T-458/09 a T-171/10, *Slovak Telekom a. s.* (viz zejména jeho body 40 a násl.), že pojem „*žalovaným požadované podklady a informace*“ musí být vykládán ve vztahu k účelům, pro něž byly žalovanému svěřeny vyšetřovací pravomoci při ochraně hospodářské soutěže. Podmínka spojitosti mezi žádostí o podklady a informace a údajným protiprávním jednáním je splněna, lze-li se v daném stadiu řízení legitimně domnívat, že zmíněná žádost vykazuje souvislost s údajným protiprávním jednáním v tom smyslu, že žalovaný může mít rozumně za to, že mu požadovaná informace či podklad pomůže ke zjištění domnělého protiprávního jednání, a to ve vztahu k jakémukoli znaku jeho skutkové podstaty.

[8] Krajský soud shledal, že všechny žalovaným požadované podklady a informace měly bezprostřední souvislost s vedeným správním řízením, a to včetně informací a podkladů požadovaných výzvou ze dne 9. 7. 2013. U všech z takto požadovaných informací lze spatřovat potenciální význam pro objasnění předmětu řízení. Žádná z žádostí tudíž nebyla učiněna nad rámec zákonného zmocnění žalovaného, resp. nelze dospět k závěru, že by některá z žádostí žalovaného zjevně vybočila ze zákonného účelu řízení, tedy např. byla zjevně nadbytečnou, nepřiměřenou či ve vztahu k rozhodným skutečnostem irelevantní nebo neúčelnou.

[9] Z vymezení předmětu řízení nelze dovodit, že by žalovaný neměl žádným způsobem zjišťovat a hodnotit dopad jednání Českých drah na soutěž na relevantním trhu i v přiměřeném časovém období po vstupu stěžovatelky na tento trh, resp. po zahájení správního řízení. Již ze samotného obsahu slova „dopad“ je zřejmé, že posuzování žalovaného budou souviset mimo jiné i s následky údajného protisoutěžního jednání, které

logicky nastávají posléze. Na druhou stranu je třeba dát za pravdu stěžovatelce, že období zkoumání takových následků musí být přiměřené. Pokračoval-li by soutěžitel ve zneužívání dominantního postavení i po zahájení řízení, je na žalovaném, aby po náležitém zjištění skutkového stavu takové jednání soutěžiteli v dohledné době zakázal. V daném případě však soud nemá za to, že by žalovaný již překročil meze časové přiměřenosti, a to zejména v situaci, kdy v průběhu správního řízení na relevantní trh vstoupil další soutěžitel, což je okolnost, kterou žalovaný nemohl pominout.

[10] Pojem dopadu na soutěž na relevantním trhu není totožný s případnou újmou stěžovatelky související s jednáním jejího konkurenta. Faktorů, jež musí žalovaný v tomto ohledu posoudit je celá řada a případná újma některého ze soutěžitelů je pouze jedním z aspektů dopadu jednání dominanta na soutěž na relevantním trhu. Tento závěr plyne zejména z hlavního úkolu žalovaného, kterým je ochrana účinné hospodářské soutěže, nikoli toliko ochrana konkurentů. Dominantní postavení soutěžitele není samo o sobě protiprávní. Dominant je oprávněn soutěžit na základě svých výkonů. To také obecně řečeno znamená, že soutěžitelé, kteří spotřebitelům přinášejí menší úspěch s ohledem na cenu, výběr, kvalitu a inovace, mohou trh opustit. Podle části B Pokynů k prioritám Komise v oblasti prosazování práva při používání článku 82 Smlouvy o ES na zneužívající chování dominantních podniků vylučující ostatní soutěžitele (dále jen „Pokyny Komise“) se při posuzování jednání dominantního podniku zkoumá zejména postavení dominantního podniku, podmínky na relevantním trhu, postavení konkurentů dominantního podniku, postavení zákazníků nebo dodavatelů vstupů, rozsah údajného zneužívajícího chování, případné důkazy o skutečném uzavření trhu či přímé důkazy o případné strategii k vyloučení ostatních soutěžitelů. Totožné závěry plynou též z judikatury.

[11] Pokud jde o vzájemnou komunikaci žalovaného se stěžovatelkou, soud poukázal na podnět ze dne 4. 10. 2010, na jehož základě žalovaný zahájil předběžné šetření jednání Českých drah na relevantním trhu. Následovala žádost o poskytnutí podkladů a informací ze dne 21. 1. 2011, na kterou stěžovatelka reagovala podáními ze dne 9. 3., 29. 8. a 12. 9. 2011. Podáním ze dne 5. 10. 2011 stěžovatelka vyzvala žalovaného k zahájení řízení a k vydání předběžného opatření. V rámci předběžného šetření pak stěžovatelka žalovanému ještě poskytla doplňující informaci ze dne 2. 11. 2011.

[12] V průběhu předběžného šetření žalovaný nejednal pouze se stěžovatelkou. Vyžádal si podklady a informace od Ministerstva dopravy, které obdržel dne 13. 7. 2011. Dne 26. 10. 2011 pak žalovaný obdržel sdělení náměstka ministra financí. Žalovaný se obrátil též na potenciálního delikventa, a to konkrétně žádostmi o poskytnutí podkladů a informací ze dne 25. 8., 4. 10. a 12. 10. 2011. České dráhy těmto žádostem postupně vyhovovaly.

[13] Dne 24. 1. 2012 žalovaný zahájil správní řízení sp. zn. S040/2012/DP. V jeho rámci opakovaně po stěžovatelce požadoval poskytnutí podkladů a informací o jejích obchodních plánech a ekonomice, a to o obchodních plánech předcházejících jejímu vstupu na trh, o spojích, měsíčních tržbách v podrobném členění, měsíčních nákladech v podrobném členění, obsazenosti spojů po týdnech, kalkulace obsazenosti, podíly jednotlivých druhů jízdného na celkových tržbách apod. V tomto ohledu jsou podstatné zejména žádosti ze dne 1. 3., 25. 7. a 18. 9. 2012, a dále ze dne 31. 1. a 9. 7. 2013. Žádosti ze dne 2. 4. a 12. 4.

2012 byly žalovaným činěny v reakci na neúplné vyhovění výzvě ze dne 1. 3. 2012. Žádost ze dne 23. 5. 2012 žalovaný stěžovatelce zaslal vzhledem k její nabídce na poskytnutí analýzy/kalkulace nákladů a výnosů Českých drah. Žádost ze dne 2. 8. 2013 žalovaný učinil v reakci na neúplné vyhovění žádosti ze dne 9. 7. 2013.

[14] Co se týče vzájemných úkonů žalovaného a Českých drah ve správním řízení nutno v prvé řadě upozornit na šetření na místě, které v obchodních prostorách Českých drah žalovaný provedl dne 25. 1. 2012 a v jeho průběhu převzal řadu objemných příloh interní povahy. Další žádosti o poskytnutí podkladů a informací žalovaný Českým drahám adresoval ve dnech 1. 3., 25. 5., 19. 7. (při ústním jednání) a 13. 8. 2012, a dále ve dnech 29. 1., 27. 3., 11. 7. 2013 a 30. 1. 2014. Na tyto žádosti České dráhy reagovaly v některých případech až po opakovaném upřesnění požadavků žalovaného, v některých případech pak vzhledem k rozsahu poskytovaných příloh postupně.

[15] Vedle těchto subjektů vyžadoval žalovaný ve správním řízení součinnost též po Ministerstvu dopravy (žádosti ze dne 26. 9. 2013, 6. 5. 2014, ústní jednání dne 12. 11. 2013), Žilinské univerzitě (žádost o konzultaci nákladových položek ze dne 20. 7. 2012, konzultace dne 28. 11. 2012), Univerzitě Pardubice (žádost o posouzení charakteru nákladových položek ze dne 16. 4. 2013), a v neposlední řadě též třetího soutěžitele LEO Express (žádosti ze dne 13. 8. a 14. 9. 2012, 11. 2., 6. 3. a 15. 7. 2013 v zásadě v totožné struktuře jako ve vztahu ke stěžovatelce).

[16] Z uvedeného dle krajského soudu plyne, že přístup žalovaného vůči stěžovatelce není jednak excesivní ve vztahu k jiným osobám (po LEO Expressu žalovaný požadoval vzhledem k okolnostem srovnatelné údaje jako po stěžovatelce, a to jak z hlediska obsahu, tak rozsahu; po Českých drahách žalovaný vcelku logicky požadoval informace ve větším rozsahu než po stěžovatelce; srovnatelnou byla též frekvence žádostí), jednak věcně či časově nepřiměřený (to zejména s ohledem na vymezený předmět řízení, újma stěžovatelky je pouze jedním z aspektů, které musí žalovaný při hodnocení dopadu protisoutěžního jednání Českých drah posuzovat). Zjevně nepřiměřenými nebyly ani lhůty, v nichž žalovaný požadoval splnění žádostí o informace; tyto ostatně byl ochoten na žádost stěžovatelky i opakovaně prodlužovat.

[17] Žalovaný srozumitelnými argumenty vysvětlil i důvody, pro něž v bodu 15. žádosti ze dne 9. 7. 2013 po stěžovatelce požadoval údaje o obratu celé skupiny STUDENT AGENCY. Ostatní body této žádosti pak spadají do rámce stanoveného § 21e zákona o ochraně hospodářské soutěže, resp. není zcela zjevné, že by pod něj nespadaly.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[18] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[19] Uvádí, že informace o její ekonomické činnosti a obchodních plánech byly žalovaným vyžadovány opakovaně za další a další období trvání správního řízení a v naprosto nepřiměřeném (obsahovém i časovém) rozsahu. Nadto žalovaný žádostí ze dne

9. 7. 2013 požádal o informace týkající se celé koncernové skupiny STUDENT AGENCY, což stěžovatelka považuje za zcela nepřípustné.

[20] Vzhledem k tomu, že účastníkem správního řízení není stěžovatelka, ale České dráhy, jejichž ekonomická činnost při poskytování osobní železniční dopravy na lince Praha-Ostrava a její případný rozpor s § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže podléhá zkoumání žalovaného, měla by být právě společnost České dráhy adresátem naprosté většiny dotazů a žádostí ze strany žalovaného. Svůj názor stěžovatelka odůvodňuje § 11 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně hospodářské soutěže, dle něhož dopad jednání osoby na jiné soutěžitele není rozhodujícím kritériem, které charakterizuje jednání osoby v rozporu s tímto ustanovením jako protiprávní, když stačí pouhá možnost narušení hospodářské soutěže. Z tohoto důvodu je nutné zkoumat primárně jednání osoby, u které existuje podezření, že narušuje hospodářskou soutěž, nikoliv hospodářské výsledky jiných soutěžitelů.

[21] Tím, že žalovaný nevydal ve správním řízení konečné rozhodnutí, když toto správní řízení bylo zahájeno dne 24. 1. 2012, tedy téměř před 4 roky, přičemž požaduje poskytování stále dalších informací, což vede k nepřiměřenému prodlužování správního řízení, je Českým drahám fakticky umožněno dále narušovat hospodářskou soutěž zneužíváním jejího dominantního postavení. Žalovaný tedy jednoznačně překročil časovou hranici přiměřenosti délky správního řízení.

[22] Je zcela esenciální, aby správní orgán při uplatňování procesních institutů *„postupoval v souladu s principem proporcionality a minimalizoval zásahy tak, aby se konkrétní procesní postup nestal vůči jednotlivci nepřiměřeným a v důsledku porušujícím právo na informační autonomii jednotlivce.“* (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07 ze dne 18. 11. 2008). Obdobně judikoval též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 Afs 88/2010 – 51.

[23] Stěžovatelka má za to, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedostatečně vypořádal s její argumentací, své závěry nedostatečně odůvodnil a založil své rozhodnutí na nesprávném právním posouzení. Poukazuje na odstavec 58 odůvodnění napadeného rozsudku, ve kterém je uvedeno následující: *„Žaloba se tedy ve své podstatě týká rozsahu informační povinnosti žalobce vůči žalovanému v rámci správního deliktního řízení vedeného dle zákona o ochraně hospodářské soutěže s jinou osobou“*. Z tohoto tvrzení je zřejmé, že soud nesprávně posoudil právní otázku, která je předmětem žaloby, tedy domáhání se ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, a to zejména do budoucna tak, aby nebylo zasahováno do jejích ústavně zaručených a chráněných práv.

[24] Krajský soud se v napadeném rozsudku vůbec nevypořádal s jednou ze zásadních zásad správního práva, tj. s principem proporcionality, a zcela ignoroval obsahový i časový rozsah vyžádaných informací po stěžovatelce, který proporčně hraničil s šikanózním postupem správního úřadu. Test proporcionality při využití procesního institutu žádosti o informace v režimu zákona o ochraně hospodářské soutěže vůči subjektu, který nebyl a není účastníkem správního řízení, je bezpodmínečně nutný pro vlastní uplatnění tohoto procesního institutu. Jedině v rámci aplikace testu proporcionality lze zaručit, že dojde k naplnění účelu správního řízení a současně budou dostatečně chráněna práva a právem

chráněné zájmy subjektu, vůči němuž daný úkon správního orgánu směřuje. Žalovaný ani krajský soud tuto skutečnost nereflektovali, přičemž tímto je sama o sobě založena flagrantní nezákonnost napadeného rozsudku.

[25] Lze přisvědčit, že žalovaný je ex lege nadán pravomocí po soutěžitelích vyžadovat informace, nicméně tato pravomoc není bezbřehá a musí být uplatňována v mezích zákona a způsobem stanoveným zákonem (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Rozhodně nemůže využití dané pravomoci narušit ústavně zaručená práva, např. právo na informační sebeurčení, ani zneužívat dané pravomoci do ad absurdum šikanózního postupu vůči soutěžitelům.

[26] Krajský soud se v napadeném rozsudku nejen nevypořádal s argumentací stěžovatelky, ale navíc nesprávně posoudil jednání žalovaného, který dle názoru soudu měl jednat v souladu s pravomocemi svěřenými mu zákonem. Ignorována byla rovněž intenzita těchto jednání, které je excesivní, zcela nepřiměřená a v rozporu s principem proporcionality, přičemž se jedná o evidentní zásah do ústavně zaručených práv stěžovatelky.

[27] Krajský soud se zcela odchýlil jak od konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, tak od rozhodovací praxe Ústavního soudu.

[28] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[29] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 19. 10. 2015 podrobně reaguje na kasační námitky. K testu proporcionality uvádí, že tento je nástrojem pro řešení střetu dvou ústavně zaručených práv či svobod a nikoli kritérium pro provádění úkonů správních orgánů při výkonu veřejné správy dle jejich zákonných oprávnění.

[30] Dále poukazuje na to, že informace vyžaduje rovnoměrně od všech subjektů působících na relevantním trhu a rovněž i od jiných subjektů. Informace požadované od stěžovatelky pod body 1 až 6 žádosti ze dne 9. 7. 2013 směřují k objasnění předchozích poskytnutých informací. Informace požadované pod body 7, 8, 9, 12 a 13 byly rovněž požadovány od společnosti LEO Express. Body 10 a 11 se týkají rozhodnutí stěžovatelky přejít na jiný způsob členění nákladů a výnosů, a jde jen o požadavek na vysvětlení tohoto rozhodnutí a předložení stejných podkladů jako v bodě 9 ovšem v nově změněné struktuře. V bodě 14 je požadováno vysvětlení nesrovnalostí dříve poskytnutých informací. K informacím požadovaným v bodě 15 žalovaný uvádí, že v dané době zvažoval možnost uložení pořádkové pokuty a údaje o obratu skupiny STUDENT AGENCY byly nezbytné pro ověření zákonné maximální hranice dle § 22c odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Uložení pořádkové pokuty bylo zvažováno v souvislosti s jednáním stěžovatelky v březnu 2012, kdy odmítla poskytnout informace s tím, že byly předány do notářské úschovy a budou uvolněny až poté, co žalovaný splní stěžovatelkou stanovené podmínky. Požadované informace nakonec stěžovatelka dne 17. 5. 2012 poskytla.

[31] Uzavírá, že nedochází k žádnému šikanóznímu postupu z jeho strany. Všechny vyžádané informace mají bezprostřední souvislost s řízením ve věci sp. zn. S040/2012/DP a

jsou nezbytně potřeba k objektivnímu zjištění skutkového stavu. Informace byly vyžádány za účelem zjištění dopadu jednání Českých drah na efektivní soutěž na relevantním trhu. Ztráta stěžovatelky v podobě nižší ziskovosti či zmařených investičních plánů je pouze jedním z aspektů, kterým se může projevovat dopad možného protisoutěžního jednání na trh. Ne každé jednání podniku, který se potenciálně nachází v dominantním postavení, zaměřené proti konkurentům nově vstupujícím na relevantní trh má protisoutěžní charakter. V případě vstupu nového konkurenta je nutné počítat s tzv. meeting competition, tj. lze očekávat obrannou reakci, přičemž přirozeným důsledkem působení tohoto soutěžního mechanismu může být i to, že se vstup na trh méně efektivnímu konkurentovi nepodaří. Ohrožením soutěže jsou však zejména ty případy, kdy konkurent je stejně efektivní či efektivnější než dominantní podnik. Dopad na soutěž na relevantním trhu není totéž co případná újma stěžovatelky.

[32] Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[33] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[34] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[35] Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. S žalobní argumentací stěžovatelky se krajský soud vypořádal zcela vyčerpávajícím způsobem.

[36] K poukazu na odstavec 58 napadeného rozsudku, z něhož má být zřejmé, že soud nesprávně posoudil právní otázku, která je předmětem žaloby (tj. domáhání se ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, a to zejména do budoucna), lze konstatovat, že krajský soud se v napadeném rozsudku zabýval žalobním návrhem, tak jak byl v žalobě vymezen (srov. žalobní návrh na str. 10 žaloby, kde je uvedeno, že vyžadování informací o ekonomice stěžovatelky již přesáhlo hranici pravomoci žalovaného svěřené mu zákonem a z tohoto důvodu stěžovatelka požaduje, aby soud do budoucna zakázal žalovanému v rámci řízení ve věci sp. zn. S040/2012/DP od ní žádat údaje o její ekonomice). Krajský soud si byl při posuzování žaloby plně vědom žalobního petitu směřujícího k zákazu

dalšího vyžadování informací od stěžovatelky (tj. opakování nezákonného zásahu), jak je zřejmé např. z odstavce 62 napadeného rozsudku (obdobně srov. shrnutí v odstavci 5 tohoto rozsudku), a v tomto smyslu přistoupil i k posouzení žaloby. Stěžovatelka z odůvodnění napadeného rozsudku vytrhuje z kontextu jedinou větu obsaženou v odstavci 58 a z ní dovozuje, že krajský soud nesprávně posoudil předmět žaloby, aniž by však brala v úvahu obsah odůvodnění napadeného rozsudku jako celek.

[37] Nelze se ztotožnit ani s námitkou, že se krajský soud nevypořádal s principem proporcionality a že ignoroval intenzitu, obsahový a časový rozsah informací požadovaných po stěžovatelce. Ačkoli krajský soud výslovně nehovoří o principu proporcionality, podrobně se zabýval tím, zda byl postup žalovaného vůči stěžovatelce přiměřený a zákonný. Nejprve posuzoval přiměřenost požadovaných informací z hlediska věcného/obsahového (tj. zda požadované informace souvisí s vedeným správním řízením a zda se nejedná o informace zcela nadbytečné či irelevantní), přičemž dospěl k závěru, že u všech požadovaných informací lze spatřovat potencionální význam pro objasnění předmětu řízení (srov. zejména odstavce 65, 66, 67, 69, 76 a 77 napadeného rozsudku). Krajský soud se dále zabýval časovou přiměřeností žádostí o informace (tj. zda nejsou po stěžovatelce opakovaně vyžadovány informace po nepřiměřenou dobu), přičemž dospěl k závěru, že meze časové přiměřenosti překročeny nebyly (srov. odstavce 63, 68 a 76 napadeného rozsudku). Rovněž se krajský soud zabýval tím, zda žalovaný nevyžaduje po stěžovatelce informace s nepřiměřeně vysokou intenzitou v porovnání s dalšími osobami. Dospěl k závěru, že po LEO Expressu žalovaný požadoval vzhledem k okolnostem srovnatelné údaje jako po stěžovatelce, a to jak z hlediska obsahu tak rozsahu, po Českých drahách žalovaný požadoval informace ve větším rozsahu než po stěžovatelce, frekvence žádostí byla srovnatelná (srov. odstavce 71 až 76 napadeného rozsudku). Krajský soud neshledal zjevně nepřiměřenými ani lhůty, v nichž žalovaný požadoval poskytnutí informací (srov. odstavec 76 napadeného rozsudku).

[38] Nezbývá než doplnit, že dle judikatury Ústavního soudu „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, publ. jako N 26/52 SbNU 247). Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno dle Ústavního soudu pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (nález ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, publ. jako N 3/36 SbNU 19, nález ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publ. jako N 108/41 SbNU 349, či nález ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publ. jako N 207/54 SbNU 565).

[39] Soud se následně v rozsahu kasačních námitek zabýval věcným posouzením sporu, tj. zda lze žádost o informace ze dne 9. 7. 2013 (ve světle skutkových okolností předcházejících této žádosti) považovat za nezákonný zásah správního orgánu či nikoliv.

[40] Podle § 21e odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže jsou soutěžitelé povinni poskytovat Úřadu úplné, správné a pravdivé podklady a informace, včetně obchodních knih, jiných obchodních záznamů nebo jiných záznamů, které mohou mít význam pro objasnění předmětu řízení (dále jen „obchodní záznamy“).

[41] Stěžovatelka poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že je „*povinností správce daně při uplatňování jednotlivých procesních institutů postupovat v souladu s principem proporcionality a minimalizovat zásahy tak, aby se konkrétní postup nestal vůči jednotlivci nepřiměřeným a v důsledku porušujícím právo na informační autonomii jednotlivce.*“ (obdobně srov. např. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS – st. 33/11).

[42] Uvedené se plně uplatní i na postup správních orgánů, tj. správní orgány musí při uplatňování jednotlivých procesních institutů minimalizovat zásahy tak, aby se konkrétní postup nestal vůči jednotlivci nepřiměřeným. Toto vyplývá ze zásady proporcionality vymezené v § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[43] Ustanovení § 21e odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže zakládá žalovanému oprávnění vyžadovat po soutěžitelích informace a obchodní záznamy, musí se však jednat o informace, „*které mohou mít význam pro objasnění předmětu řízení*“. Žalovaný tedy nemůže po soutěžitelích vyžadovat jakékoliv dokumenty, ale pouze takové, které mají vztah k řízení, resp. mohou mít význam pro objasnění jeho předmětu. Při vyžadování těchto informací a dokumentů je žalovaný samozřejmě povinen postupovat v souladu se zásadou proporcionality, tj. minimalizovat zásahy tak, aby jeho postup nebyl vůči jednotlivci nepřiměřený.

[44] V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Tribunálu ze dne 22. 3. 2012, ve spojených věcech T-458/09 a T-171/10, Slovak Telekom a.s., v němž se Tribunál zabýval obdobným oprávněním Evropské komise (čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1/2003, dle něhož si může Evropská komise „vyžádat od podniků a sdružení podniků veškeré nezbytné informace“). Dospěl k závěru, že pojem „nezbytné informace“ musí být vykládán ve vztahu k účelům, pro něž byly dotčené vyšetřovací pravomoci Evropské komisi svěřeny. Podmínka spojitosti mezi žádostí o informace a údajným protiprávním jednáním je splněna, lze-li se v tomto stádiu řízení legitimně domnívat, že zmíněná žádost vykazuje spojitost s údajným protiprávním jednáním v tom smyslu, že Evropská komise může mít rozumně za to, že jí tento dokument napomůže k zjištění domnělého protiprávního jednání.

[45] V posuzované věci bylo oznámením ze dne 24. 1. 2012 zahájeno správní řízení sp. zn. S040/2012/DP ve věci možného porušení § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Možné porušení uvedeného ustanovení žalovaný spatřoval v jednání společnosti České dráhy „*spočívajícím v uplatňování podnákladových cen za poskytování služeb dálkové osobní železniční dopravy na trati Praha-Ostrava a zpět, a to v souvislosti se zahájením provozování dálkové osobní železniční dopravy konkurenčním poskytovatele uvedených služeb na trati Praha-Ostrava a zpět – společností RegioJet a.s., se sídlem Brno, náměstí Svobody 86/17, PSČ 602 00, IČ 28333187. Uvedené jednání společnosti ČD může být způsobilé omezit hospodářskou soutěž v oblasti poskytování služeb dálkové osobní železniční dopravy na trati Praha-Ostrava a zpět k újmě konkurenčního poskytovatele služeb a/nebo spotřebitelů.*“

[46] Podle § 11 odst. 1, věty první, zákona o ochraně hospodářské soutěže je zakázáno zneužívání dominantního postavení na újmu jiných soutěžitelů nebo spotřebitelů. Podle písm. e) tohoto ustanovení je zneužitím dominantního postavení např. dlouhodobé nabízení a prodej zboží za nepřiměřeně nízké ceny, které má nebo může mít za následek narušení hospodářské soutěže.

[47] Podle ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie (srov. např. rozsudek ze dne 29. 3. 2012, ve věci C-209/10, Post Danmark A/S) konstatování existence dominantního postavení samo o sobě neznamená žádnou výtku vůči dotyčnému podniku. Cílem článku 82 ES [pozn. Nejvyššího správního soudu: toto ustanovení v současnosti zakotvené v článku 102 Smlouvy o fungování Evropské unie upravuje zneužívání dominantního postavení na vnitřním trhu Evropské unie v podstatě obdobně jako český zákon o ochraně hospodářské soutěže] není zabránit podniku, aby na základě vlastní výkonnosti získal dominantní postavení na trhu. Toto ustanovení nemá ani zajistit, aby konkurenti méně výkonní než podnik s dominantním postavením zůstali na trhu. Každý účinek vyloučení tak nutně neznamená narušení hospodářské soutěže. Hospodářská soutěž na základě výkonnosti může z povahy věci vést k tomu, že soutěžitelé, kteří jsou méně výkonní, a tedy pro spotřebitele méně zajímaví zejména z hlediska ceny, výběru, kvality nebo inovací, zmizí z trhu nebo se dostanou na jeho okraj.

[48] Článek 82 ES se vztahuje konkrétně na jednání podniku s dominantním postavením, která mají na úkor spotřebitelů za následek bránění, za použití prostředků odlišných od těch, které jsou používány při běžné soutěži na základě plnění hospodářských subjektů, zachování nebo rozvoji stupně hospodářské soutěže, který na trhu existuje, nebo rozvoji této hospodářské soutěže. Článek 82 ES tak podniku s dominantním postavením zakazuje zejména to, aby používal praktiky mající za následek vyloučení jeho konkurentů považovaných za stejně výkonné jako on sám, posilováním svého dominantního postavení uplatněním jiných prostředků, než jsou ty, které spadají do hospodářské soutěže na základě výkonnosti. Z tohoto hlediska nelze tedy za legitimní považovat každou cenovou soutěž (srov. rozsudky ze dne 3. 7. 1991, ve věci C-62/86, AKZO, ze dne 2. 4. 2009, ve věci C-202/07, France Télécom, a ze dne 14. 10. 2010, ve věci C-280/08, Deutsche Telekom).

[49] Za účelem určení, zda podnik v dominantním postavení tohoto postavení zneužil tím, že uplatňuje své tarifní praktiky, je třeba posoudit celkové okolnosti a přezkoumat, zda tyto praktiky směřují k odnětí nebo omezení možností kupujícího zvolit si zdroje zásobování, k zabránění v přístupu na trh konkurentům, k uplatňování rozdílných podmínek vůči obchodním partnerům při plnění stejné povahy, čímž dochází ke konkurenčnímu znevýhodnění posledně uvedených, nebo k posilování dominantního postavení prostřednictvím narušené hospodářské soutěže (srov. rozsudek ve věci C-280/08, Deutsche Telekom).

[50] Ve zmiňovaném rozsudku ve věci C-209/10, Post Danmark A/S dospěl Soudní dvůr k závěru, že *politika nízkých cen uplatňovaná vůči některým bývalým významným zákazníkům konkurenta ze strany podniku s dominantním postavením nemůže být považována za zneužití spočívající ve vyloučení konkurenta pouze z důvodu, že cena uplatňovaná tímto podnikem vůči jednomu z těchto zákazníků je nižší, než kolik činí průměrné celkové náklady připadající na předmětnou činnost, avšak vyšší, než kolik činní průměrné*

přírůstkové náklady na tuto činnost, jak jsou vyhodnoceny v řízení, z něhož vychází věc v původním řízení. Za účelem posouzení existence protisoutěžních účinků za takových okolností, jako jsou okolnosti uvedené věci, je třeba přezkoumat, zda tato cenová politika – bez objektivního odůvodnění – vede ke skutečnému nebo pravděpodobnému vyloučení tohoto konkurenta na úkor hospodářské soutěže, a v důsledku toho na úkor zájmů spotřebitelů.

[51] Poukázat lze rovněž na část III. B. a III. C. Pokynů Komise, z nichž vyplývá, že pro posouzení zneužívajícího chování dominantních soutěžitelů budou obecně důležité tyto činitele: postavení dominantního podniku, podmínky na relevantním trhu, postavení konkurentů dominantního podniku, postavení zákazníků nebo dodavatelů vstupů, rozsah údajného zneužívajícího chování, případné důkazy o skutečném uzavření trhu či přímé důkazy o případné strategii k vyloučení ostatních soutěžitelů.

[52] Z výše uvedeného (judikatura Soudního dvora, Pokyny Komise a i samotné znění § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže) vyplývá, že při posuzování případného zneužívání dominantního postavení společností České dráhy na relevantním trhu se žalovaný nemůže omezovat pouze na zjištění, zda České dráhy uplatňovaly ceny pod svými průměrnými celkovými náklady, a na zjištění případné stěžovatelčiny újmy související s jednáním Českých drah (újma může konkurentům vzniknout i v případě nezneužívajícího jednání dominanta, např. pokud jsou méně výkonní než dominantní soutěžitel). Úkolem žalovaného je posoudit dopad jednání Českých drah na soutěž na relevantním trhu a v důsledku toho i postavení konkurentů a dopad jednání Českých drah na ně.

[53] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaným požadované informace týkající se ekonomiky stěžovatelky (jakožto konkurenta Českých drah) a její činnosti na relevantním trhu mohou mít význam pro objasnění předmětu řízení, mohou totiž napomoci ke zjištění případného protiprávního jednání Českých drah. Žádost o informace pod body 1. až 14. přípisu ze dne 9. 7. 2013 tedy nelze považovat za nezákonný zásah žalovaného (body 1. až 6. a 14. se týkají upřesnění již dříve požadovaných informací o ekonomice stěžovatelky; body 7. až 13. se týkají činnosti stěžovatelky na relevantním trhu – např. počet nasazených vagónů, obsazenost, náklady a výnosy z přepravní činnosti).

[54] V bodě 15. žádosti ze dne 9. 7. 2013 žalovaný po stěžovatelce požadoval informace o jejím obratu a informace o obratu celé skupiny STUDENT AGENCY za rok 2012. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že zamýšlel postupovat dle § 22c odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže a uložit stěžovatelce pořádkovou pokutu, nakonec však od svého záměru upustil. Na jednání u krajského soudu pak doplnil, že bod 15. žádosti ze dne 9. 7. 2013 byl reakcí na jednání stěžovatelky ve vztahu k žádosti o informace ze dne 1. 3. 2012, kdy stěžovatelka uložila část informací do notářské úschovy a odmítala je poskytnout žalovanému. Opakovaným výzvám žalovaného nakonec stěžovatelka vyhověla až dne 17. 5. 2012. Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že žalovaný srozumitelně vysvětlil důvody, proč po stěžovatelce požadoval údaj o obratu celé skupiny STUDENT AGENCY, a že takovýto požadavek je v souladu se zákonem. Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze v obecné rovině namítá, že požadavek na informace o obratu celé skupiny STUDENT AGENCY považuje za dané situace za zcela nepřípustný, neuvádí však z jakého důvodu.

[55] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58 (publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS) podrobně vyjádřil k formulaci žalobních bodů: „*Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.*“ Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.).

[56] Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla, z jakých důvodů považuje požadavek na informace o obratu skupiny STUDENT AGENCY za nepřípustný, nijak nebrojí proti závěrům krajského soudu. Za uvedené situace nesplňuje námitka stěžovatelky náležitosti kasačního důvodu. Takovouto námitkou se nemohl Nejvyšší správní soud zabývat.

[57] Soud neshledal nepřiměřenou ani délku správního řízení (zahájené oznámením ze dne 24. 1. 2012), v rámci něhož žalovaný po stěžovatelce informace o její ekonomice a její činnosti na relevantním trhu opakovaně vyžaduje (vždy za další období). Jak správně konstatoval krajský soud, správní řízení o možném zneužívání dominantního postavení bývají vzhledem k samotné svojí povaze i rozsahu mimořádně složitá. Tak je tomu i v tomto případě. Nelze rovněž přehlédnout, že v průběhu správního řízení na relevantní trh vstoupili dva noví soutěžitelé – stěžovatelka a společnost LEO Express, což je jistě okolnost, kterou musí vzít žalovaný v úvahu (a potřebuje k tomu získat relevantní informace). Zbývá doplnit, že i u Evropské komise probíhají některá řízení týkající se zneužívání dominantního postavení několik let (srov. např. řízení ve věci AT.39523, Slovak Telekom, které bylo zahájeno dne 8. 4. 2009 a rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 10. 2014).

[58] Za zjevně nepřiměřenou Nejvyšší správní soud nepovažuje ani intenzitu žádostí o informace a podklady. Ze správního spisu se podává, že v rámci šetření podnětu stěžovatelka sama poskytla žalovanému řadu informací prostřednictvím několika podání, žalovaný stěžovatelku žádal o informace a podklady pouze jednou a to přípisem ze dne 21. 1. 2011. V rámci správního řízení ve věci sp. zn. S040/2012/DP žádal žalovaný po stěžovatelce informace a podklady přípisy ze dne 1. 3. 2012, 25. 7. 2012, 18. 9. 2012, 31. 1. 2013 a 9. 7. 2013. Žádosti ze dne 2. 4. 2012 a 12. 4. 2012 žalovaný učinil v reakci na neúplné vyhovění žádosti ze dne 1. 3. 2012. Žádost ze dne 2. 8. 2013 žalovaný učinil v reakci na neúplné vyhovění žádosti ze dne 9. 7. 2013. Žádost ze dne 23. 5. 2012 žalovaný stěžovatelce zaslal v reakci na její nabídku na poskytnutí analýzy/kalkulace nákladů a příjmů Českých drah.

[59] Od dalšího soutěžitele na relevantním trhu – společnosti LEO Express žalovaný vyžadoval informace a podklady přípisy ze dne 13. 8. 2012, 14. 9. 2012, 11. 2. 2013, 6. 3. 2013 a 15. 7. 2013.

[60] Od potencionálního delikventa – společnosti České dráhy žalovaný vyžadoval informace a podklady v rámci šetření podnětu přípisy ze dne 25. 8. 2011, 4. 10. 2011 a 12. 10. 2011. V průběhu správního řízení pak žalovaný provedl dne 25. 1. 2012 místní šetření,

v rámci něhož získal od Českých drah řadu podkladů. O další informace a podklady České dráhy požádal přípisy ze dne 1. 3. 2012, 25. 5. 2012, 13. 8. 2012, 29. 1. 2013, 27. 3. 2013, 11. 7. 2013, 30. 1. 2014, 17. 12. 2014, 27. 3. 2015, 10. 4. 2015 a 15. 4. 2015, a při ústním jednání dne 19. 7. 2012.

[61] Mimo výše uvedené subjekty žalovaný rovněž vyžadoval součinnost po Ministerstvu dopravy, Žilinské univerzitě a Univerzitě Pardubice.

[62] Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný žádal informace po stěžovatelce přibližně se stejnou intenzitou jako po společnosti LEO Express (s ohledem na skutečnost, že společnost LEO Express vstoupila na relevantní trh přibližně o rok později než stěžovatelka, a na skutečnost, že stěžovatelka některým žádostem o informace odmítala vyhovět/nevyhověla úplně, což vedlo k opakovaným žádostem). Stejně tak z obsahu jednotlivých žádostí vyplývá, že požadované informace byly obdobného charakteru i rozsahu. Po společnosti České dráhy, jakožto potencionálním delikventovi, žalovaný pochopitelně požadoval informace ve větším rozsahu a intenzitě.

[63] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítá, že se krajský soud odchýlil od konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu a od rozhodovací praxe Ústavního soudu, neuvádí však konkrétně, od jaké judikatury se měl krajský soud odchýlit. Nejvyšší správní soud rozpor napadeného rozsudku s judikaturou neshledal. Pokud má stěžovatelka na mysli nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 Afs 88/2010 – 51, na které v jiné části kasační stížnosti odkazuje, pak je nutno konstatovat, že napadený rozsudek krajského soudu není s těmito rozhodnutími v rozporu. V uvedených rozhodnutích byl jinak posouzen skutkový stav, neboť bylo shledáno, že postup správce daně byl nepřiměřený, naproti tomu v napadeném rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že postup správního orgánu nepřiměřený nebyl.

IV. Závěr

[64] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[65] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2016

pokračování

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu